

ribbaldurinn tosaði bæði enskt og spanskt ræðið. Kanska eitt dæmi, um at hugtakið skuli ekki nýttist at kroystast inn um fyra veggir. Men hvussu nógvar javngamlar ein slíkur drongur motir á ferðini og knýtir livslong vinarbond við, er tó ein annar spurningur.

kunnuga umhvørvi, vóru teir óteljandi bringubrøttu og bulmíklur kaktussarnir. Har vóru milliónir av hesum tindaríka og sermerktu vøkstri, og eingin av okkum ivast í, at tann fyrsti filmurin, sum skal í videospælaran, tá vit eru heimafturkomnir, verður "The Good, The Bad & The Ugly" við Clint Eastwood. Eina løtu hildu vit okkum vera høvuðsleikararnar í einum tilik-

Jólaaftan á vallaraheiminum. Vit sita millum fólk úr øllum heiminum og eta lamb-skjött, sum vit høvdu gjørt á grill.

Flóvin hugtók

Eitt kveldið á hesum altjóða býlinum tóku vit Grønu fram, og skjótt varnaðust fólk úr Argentina, Australi og Europa okkara sangskatt, og at vit so sanniliga dugdu at syngja "by heart", sum tey málboru seg. Tað, ið ikki stóð í Grønu, men heldur kom úr hjørtunum, vóru nevniliga kvæðarindi. Vit hildu so, at vit skuldu vísa teimum hvussu hetta vanliga bleiv framført, og farið varð upp á gólv. At kvæða á syðru hálvkúlu er satt at siga nakað heilt serligt, og Flóvin Bænadiktsson varð ein succes, sum hinir heimsborgararnir eisini tosaðu um morgunin eftir. Eitt satt trikantadrama, sum tey sögdu, eftir at hava fingið söguna umsetta.

Á mánanum tollaksmessudag

Í útnyrðingsargentina eru nógvar heilt smáar indianarabygdar, sum meginparturin av býarbúgvunum í Suðurameríka aldrin hava hoyrt um, men hetta okið settu vit okkum fyrri at vitja. Tað er tó ikki bara sum at siga tað, ið flestu av veginum, ið binda hesar bygdinar saman millum tær veldigu, beru vid-dirnar, eru óasfalteraðir, og viðhvørt stúrdur vit fyrri bilinum, sum við høvdu leigað. Men hóast hetta ikki var nakar jeepur, bar til at koma fram, og í 3000 metra hædd koyrdu vit í ógvuliga gróðrargóðum lendi við bæði skógi og dyrkaðum markum.

Lendið broyttist tó skjótt, tí komnir longur upp, sóu vit ein stóran og turran lúslætta, ið næstan var oyðimørk. Tað, sum var serligt við hesum for-

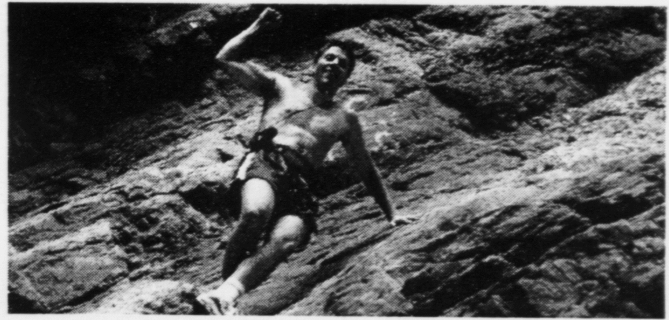
um spaghetti-western, og eyðkennislagið hjá Ennio Morricone riggaði perfekt til lands- og huglagið. Og so mugu vit ikki gloyma Butch Cassidy og The Sundance Kid, sum jú í veruleikanum vóru júst á hesum leiðum, tá The Wild West var vordrið ov trøngt til teirra um aldarskiðið.

Jú, hetta var skiftandi náttúra at ferðast í beint undan jolum, og eina løtu kundu vit fyrri tað eins væl verið staddir á mánanum. Har var ómetalliga turt og fjøllini vóru sera merkiliga formað.

Hetta var ein av heitastu døgnum á túrinum, men tá vit komu til ta eina bygdina, Molinos, var nóggur vindur. Ljóðar kanska svalligt, men tá vindurin er berur sandur, sum fýkur í hesum turra lendi, er frægast at vera handan skjól av onkrum slagi. Um kveldið fóru vit tó ein túr út um dyrnar í hesum oyðna staði. Gjordu eitt legg út um bygdina burtur frá øllum mannagjörðum ljósi, og settu okkum síðani at njóta tann ómetalliga klára stjornu himmalin. Ein fantastisk sjón, og allir ynsktu vit hvør í sínum lagi, tá stjornuskotini fóru fúkandi eftir tí endaleysa hválvinum.

Jólaaftan

Dagin eftir var so jólaaftan, vit vóru aftur á vallaraheiminum í Salta, og ikki var tað sort logið at halda jól í einari aðrari mentan og undir øðrum umstøðum. Men jólahýrnin var kortini til staðar. Hóast hitastigini mundu táttað í tey 30, gingu vælþjávaðir jólamenn í tjúkkum, reyðum frakkum og býttu góðgæti millum bornini.

"Amfiteatro" kallaðist eitt klettaskap, sum náttúran hevði máað inn í eitt fjall á leiðini. Vit fóru inn gjøgnum eina glögv, og knappiga var ein stórur salur mitt inni í fjallinum. Mass kundi ikki bara sær at klintra upp eftir síðuni.

Kanska enn eitt dæmi um innflutta mentan í Suðurameríka, men tær fittu kvinnuligu hjálparvætrarnir í teimum næstan ov stuttu kjólunum vóru fittar. Fyrireikingarnar til kveldið vóru langt síðani byrjaðar, og vertsparið, hann úr Argentina og hon úr Ísrael, stákaðust óført. Hvørt land skuldi borðreiða við sínum serliga rætti. Tað var tó heldur torført at útvega ræstan fisk og speril í hasum hitanum, so tað nærmasta vit funnu var lambakjót, meðan tey norsku umboðini á heminum komu við fiski.

Kveldið kom, men beint áðrenn vit fóru til borðs, hildu vit kortini eina lítla føroysk jól inni á kamarinum. Sungu "Føgur er foldin", satt at siga ein rorandi løta.

Borðreitt var fyrst við pinnamati úr Schweiz, ið var eitt slag av forrætti. Kom sjálvur at sita undir liðini av einum schweizara, og vit fingi eitt áhugavert prát um heimin og Europa. Ikki minst var hann hugtikin av

mál, ið gjordi, at hesin maðurin nakrantíð hevði heft seg við Føroyar. Eg helt annars, at hetta nú var gloymt, men enn segði hann, at tey tosaðu um fótballtssigurin hjá Føroyum á Eysturríki á sinni.

Undir borðhaldinum ringdu foreldri-ni eisini, og hóast, ein samanborið við tað viðhvørt strævna fjakkaralivið, altið hevur jóladagar har heima, var tað deiligt at hoyra málið í teimum hesa løtuna. Miðnætt var í Føroyum, so vit hoyrdu eisini via Akraberg til Argentina katólsku messuna úr Havn aftanfryn.

Vit fingi síðani kjotið og fiskin á borðið, og omaná varð borðreitt við "cheese-cake" úr Ný Sælandi. Alt hetta smakkaði væl, men tað, ið nokk undraði okkum familjuhugnavandu, men kortini ballgarvaðu føroyingar (hvørt til sínar náðir), vóru tær nógvu drekkivorurnar. Vinið var so sanniliga okay, men har var eisini punchur og so ikki at gloyma tann veldiga melónin, ið var fyllt við vodka og súgvipípum.

Mitt í rokinum var so gávubýti - øll høvdu keypt til øll - og á miðnætt var tað, sum nýggjarið var skrivað eina viku fram, tí tað varð fyrverkari skotið um allan býin. Eitt sindur av einum mentunar"bresti" - ikki bara fyrri okkum, men eisini fyrri fjakkararnar úr Noregi. Argentina helt so á alla náttina og nokur fóru á diskotek. Hetta tímdu vit bart út sagt ikki jólanátt, so seinni fóru vit við vertinum heim til hansara. Faktiskt eitt ordiligt bygdaball, har sjálvt mamman var hjástodd í tí katólkskt skrydda kjallaraholinum, sum nú kortini var innrættað sum dansigólv og skeinkipláss. Í hesum húsumum búðu tvey húski, tað var vanligt í hesum miðalklassabýlinginum. Fitt fólk, men ongantið áður hevur kvæðabrotið, "Gud man ráða, hvar vit drekka onnur jól", verið so viðkomandi.

Myndir: Theodor E. D. Olsen o. o.

Teldusnillingur: Svein W. Rasmussen

Eitt einsamt sölsviðið tré mitt í veldugu oyðumarkarløtunum í Norðurargentina.

okkara litla máli, sum vit sögdu okkum stríðast fyrri. Hann segði, at tey í heimlandinum ur:framt franskt, týskt og ítalskt eisini høvdu eitt fjórða mál, sum bert 50.000 fólk tosaðu, men hann ivaðist í hvussu long tíð var tí unnt.

Torkil enn einaferð

Men tað var kortini eitt heilt annað